

عنوان مقاله:

سیره سیاسی امام رضا(ع) در قبال مامون

محل انتشار:

فصلنامه فرهنگ رضوی، دوره 2، شماره 7 (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسنده:

ابراهیم برزگر - استاد علوم سیاسی دانشگاه علامه طباطبایی

خلاصه مقاله:

این نوشتار می‌کوشد تا با تمرکز بر موضع‌گیری‌های سیاسی امام رضا(ع)، معطوف به رقیب و دشمن سیاسی ایشان یعنی مامون، به استنباط‌های نظری بپردازد و از خلال این بررسی به پرسش‌های سیاست در دنیای معاصر پاسخ دهد. سیاست امام رضا(ع) در دو وجه «سیاست معطوف به مامون» و «سیاست معطوف به امام(ع)» قابل تعقیب است. رفتار سیاسی در خلا رخ نمی‌دهد، بلکه در یک محیط تعاملی و کنش و واکنش زنجیره‌ای رخ می‌دهد و رفتاری راهبردی است. پرسش این است که منطق تعامل‌های امام رضا(ع) با مامون چیست؟ فرضیه آن است که شناخت مامون و مامون‌شناسی امام(ع) ملهم از شیطان‌شناسی و روش‌های سه‌گانه تطمیع، تهدید و تزویر معطوف به رهبر و پیروان است. این کندوکاو بر محور پذیرش ولایتعهدی از سوی امام رضا(ع) قرار گرفته است. مامون ابتدا قصد اغوای امام(ع) یا تزویر دارد که با بیان مقاصد پنهان مامون خطاب به وی این مرحله به سرعت به پایان می‌رسد. تطمیع اول، با پیشنهاد خلافت و تطمیع دوم، با پیشنهاد ولایتعهدی و سپس «تهدید» برای القای «تصور تطمیع شدن» در اذهان عمومی غیر بصیر از فنون مامون بوده که همواره توسط امام(ع) خنثی و این موارد به فرصت‌سازی تبدیل شده است.

کلمات کلیدی:

منظومه سه‌گانه اسلام، سیره سیاسی امام رضا(ع)، مامون عباسی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1595755>

